

AUDIËNTIES

ALLAHABAD

Oktober - November 1977

***Dr. en Mrs. Roles
Lord en Lady Allan***

Vertaler S.M. Jaiswal

Dinsdag 25 oktober

Na het aanbieden van vruchten en bloemen mediteerden we met Z.H. Jaiswal bracht daarna de liefde en dankbaarheid over van Dr. Roles voor alle ontvangen leiding die ontvingen is sinds we elkaar de laatste keer ontmoetten, en betuigde eerbied namens ons allen.

R. Z.H. heeft met regelmaat drie niveaus van stilte beschreven. Daarvan lijken wij, als huishouders zeer tekort te schieten in de stilte van het subtiele niveau. We zijn vol handvatten (zoals de marionet bewogen door touwtjes) die gewoonlijk meer op afleidingen lijken dan op “verlangens” – plichten om uit te voeren etc. Kortom, het is ons in het geheel niet duidelijk hoe we kunnen komen tot dit tweede niveau van stilte naast meditatie?

Z.H. Het lichaam is het product van de Samskara (natuur) en de Prarabdha, en hoewel het lichaam ontworpen is volgens de ingrediënten van deze twee, is het heel moeilijk om het volgens je wensen aan te passen, omdat het is gematerialiseerd is en afgemaakt. Het volgt de wetten die het ontworpen, of het wordt gedwongen te volgen. Maar voor wat betreft het subtiele niveau, dat kan zeker worden beheerst, er is in het geheel geen probleem om het subtiele niveau te beheersen – dat ligt binnen het gebied van het menselijk streven door speciale middelen. De middelen om dat te doen is om het Causale niveau in te gaan. Het derde niveau wordt beschreven als de Prashanta (diepe vrede), en Z.H. zegt dat:

De gelijkenis die gegeven wordt aan het Causale niveau van vrede is de oceaan. De oceaan belichaamt alle drie de niveaus; het oppervlak is altijd in beroering, er zijn altijd korte golven gaande; het midden van de oceaan kent heel weinig beweging, maar de diepste niveaus van de oceaan kennen geen enkele soort beroering – ze zijn altijd in grote rust.

Alleen door de meditatie kan men de Causale vrede binnengaan hetgeen zeer diepe vrede is. Het systeem van meditatie is beschreven en men kan hier ingaan zonder enige moeilijkheid, en het lijkt dat dit gebied van het causale niveau heel kort ervaren schijnt te zijn voor wat de factor tijd betreft, maar zijn potentie is groot. De uitwerking ervan gaat veel langer door, voor langere duur.

Net als je bijvoorbeeld een maaltijd hebt die tien of vijftien minuten duurt, zullen deze tien of vijftien minuten van het innemen van voedsel je uren en uren aan het werk houden, en als je vermoeid wordt of weer honger krijgt, dan zal je weer terug gaan voor meer voedsel.

Op precies dezelfde manier, is de meditatie die je meeneemt naar de diepste niveaus van vrede, goed genoeg om je genoeg kracht en energie en aanhoudende vrede voor een toereikende periode te geven, om je subtiele staat naar wens op orde te houden. Je kunt je lichaam niet naar wens bijknippen, maar hoewel je op het fysieke niveau een marionet kan zijn, ben je op het subtiele niveau in het geheel geen marionet – je bent een mens.

Aantekening over Prarabdha – We hoorden dit woord voor het eerst toen het werd geïntroduceerd in antwoord op deze vraag van een briefschrijver in Maleisië: “Voor wat betreft de drie werelden waarin we leven, heb ik me vaak verwonderd over het verschil tussen de fysieke en subtiele werelden. Onlangs probeerde ik een recept uit, maar merkte dat bij elke stap van het maken van het gerecht, het niet ging zoals het bedoeld was. Kan ik aannemen dat het recept in de subtiele wereld was en de handeling van koken in de fysieke wereld? Het trof me indertijd hoe gemakkelijk het mentaal was en hoe anders het fysiek was.”

Z.H. (antwoord) “... Het maken van het gerecht ging niet zoals bedoeld omdat Rede (Buddhi) niet genoeg hielp. Naast Buddhi komt ook de factor van Prarabdha erbij met betrekking tot succes bij het doen van iets. Als Buddhi en Prarabdha beiden een fysieke handeling ondersteunen, gaan de dingen zoals gewenst en succes is onvermijdelijk.”

Bij navraag bij de tolk (R.L.D.) om licht te werpen op deze betekenis van Prarabdha, kregen we dit antwoord: “Ik kon geen precies gelijkwaardig Engels woord vinden. Prarabdha behoort tot het concept van wedergeboorte en als zodanig betekent het niets voor hen die niet geloven in zo’n fenomeen. Uit de talloze goede en slechte daden die een individu in al zijn eerdere levens heeft gedaan, is Prarabdha dat pakket daarvan om te ontsnappen aan de gevolgen waarvoor dit huidige leven bedoeld is... Prarabdha is onontkoombaar en het zal ons zoeken waar we ook mogen zijn, net zoals een kalf zijn moeder uit honderd koeien kan vinden. Het manifesteert zichzelf in wat we toeschrijven aan ‘geluk’ of ‘kans’ of ‘noodlot’... Hoewel het behulpzaam

of niet behulpzaam kan zijn bij onze wereldse inspanningen, zal het toch onze spirituele vooruitgang niet in de weg staan; net zoals de recitatie van een mantra nuttig zal zijn zelfs als de rug niet recht is.” (zie ook Audiëntie 1972)

R. Dus we hoeven niet zo erg bezorgd te zijn over de oppervlakkige verstoringen die er nu eenmaal moeten zijn, en wat we moeten doen is dichtbij blijven bij wat we echt wensen diep van binnen, en de meditatie te gebruiken om naar het causale niveau te gaan steeds als we mogelijkerwijs kunnen?

Z.H. Men kan niet zeggen dat men helemaal geen aandacht moet geven aan de fysieke verstoringen als de vrede van het fysieke niveau verstoord is – men hoeft er niet veel aan te doen maar men moet er nota van nemen – opmerken dat iets gebeurt. De innerlijke wetten van deze gebeurtenissen en afleidingen zijn zodanig dat wat er ook van binnen is naar buiten komt dus wat men op het fysieke niveau ziet is op de een of andere manier verbonden met het innerlijke, de subtielere niveaus van ons wezen. Als men in meditatie gaat en opgeladen wordt met de vrede van binnen, dan zal men zien dat dat niet alleen het subtielere niveau beïnvloedt maar ook het fysieke niveau. Er kunnen gevallen zijn die het resultaat zijn van de atmosfeer – krachten van buiten – waar men niet veel aan kan doen, maar men moet altijd nota nemen van wat er ook gebeurt in het fysieke lichaam – men kan het niet volledig negeren.

R. In het verhaal van de man die alle mooie dingen die aangeboden werden, negeerde en niets wilde kopen, maar alleen de hand van de Koning wilde gaan vasthouden, en die kopen, ben ik iets gaan begrijpen van wat de rechterhand van de Koning betekent, namelijk de Gerealiseerde Mens, en men klampt zich vast aan de Gerealiseerde Mens steeds wanneer dat mogelijk is.

Z.H. De kwestie van de rechterhand van de Vorst is heel belangrijk omdat wanneer de Vorst de hand schudt, hij zich terug trekt en in feite alle krachten weggeeft die hij zelf heeft aan degene die hem de hand komt schudden. Dit is de eenheid van de Atman met de Param-Atman en het is een soort test voor ieder die het Koninkrijk der Hemelen wil beërven. Hoewel het open is voor iedereen, is dat wat meestal gebeurt dat mensen gebonden worden aan alle mooie dingen waar het Absolute voor heeft gezorgd. Ze gaan er mee spelen, ze verzamelen ze en houden ze, en in de loop van deze activiteit van vasthouden, vergeten ze dat ze ook nog een afspraak hebben met de Vorst. Ze herinneren zich het niet meer, dus doen ze geen inspanning, maar in het verhaal was er een enkele man die geen gebruik maakte van het hemelse bad, het hemelse eten en de hemelse kledij, en alle rijkdom die beschikbaar was gesteld. Hij ging naar de Koning en vestigde zijn eenheid, erfde het koninkrijk, kreeg de sleutel en de macht. Onmiddellijk verklaarde hij het recht, zeggende dat dat deze façade die werd opgevoerd, er was om de deugdelijkheid van de mensen te testen, en dat zij die probeerden er met de rijkdom vandoor te gaan, die op dat moment vrij beschikbaar gemaakt was, gepakt werden en in de gevangenis gezet. De rechterhand te zijn is de Vorst zelf te zijn, en de schoonheid hiervan is dat deze persoon niet alleen in deze fysieke wereld kan leven met het beste van wetten en eerbied, maar hij kan ook terug gaan en eenheid hebben met het Absolute steeds wanneer hij daar behoefte aan heeft.

R. Is voor de gewone mens die geen Guru als bemiddelaar of advocaat heeft, de kans van de Atman om de Param-Atman te ontmoeten, bij de dood? en dan gedurende het fysieke leven vergeet hij. Is de Guru niet uiterst essentieel om je te weerhouden van vergeten?

Z.H. De reis van de huishouder is niet anders dan de reis van enig ander wezen met welke kwalificatie dan ook die men maar kan bedenken. Uiteindelijk zijn dit slechts gradaties die we ontwikkeld hebben, en op de een of andere manier voelen we ons gebonden aan deze niveaus die we accepteren. Het idee van een leraar is geen exclusief idee, dit loopt zeer parallel met welke andere relaties dan ook die we vinden in het leven van een huishouder, of in wereldse zaken of in wezens overal. Bijvoorbeeld, de relatie van de discipel en de leraar is het zelfde als de relatie van het individu en het Absolute, zodat je hier kunt zien dat leraar symbool staat voor het Absolute terwijl het individu symbolisch is voor de discipel. Het zelfde geldt voor vader en zoon, vader is het Absolute, zoon is het individu of de discipel, en het Absolute staat ook bekend als de echtgenoot, en in dat geval wordt het individu of de discipel, de echtgenote. Arjuna is discipel en Krishna is de Guru.

In de Vedische tekst wordt gezegd dat er in de boom van de Antahkarana twee vogels zitten. De ene eet van de vruchten terwijl de andere enkel toekijkt. Degene die toekijkt is de Guru of de Brahman en de ander is de discipel of de Jiv-atman.

Het is de *keten van een bepaald verband* hetgeen in het wezen van deze schepping zit, die moet bestaan, maar verder is algemeen bekend en verkondigd dat er geen verschil is tussen het Absolute en het individu, Brahman en de Atman, Jiva Atman in het individuele lichaam, maar niettemin is de herinnering aan de eenheid verloren gegaan en moet steeds weer opnieuw aangestoken worden, zo veel als mogelijk is zodat deze eenheid van beiden ervaren kan worden in ieders leven, of het als huishouder of als kluizenaar is. Alleen het systeem van meditatie kan in dit geval helpen wanneer men zich op de diepere niveaus bevindt, dan gaat men naar de andere kant die Brahman is, en dan komt men eruit en aan de andere kant die Atman is, of de leraar en de discipel. Dit is de manier zoals het moet zijn. Roept dit vragen op?

R. Misschien van Lord Allan?

R.A. Het weer aanwezig zijn in de fysieke aanwezigheid van Z.H. benadrukt het feit dat Zijne Genade me nimmer verlaten heeft gedurende de maanden van afwezigheid. Dankzij dit feit en de meditatie lijken de drie hinderpalen die Z.H. bij ons laatste bezoek noemde langzaam op te klaren, en ik ben vaker de ontvanger van universele Genade. Ik ben uiterst dankbaar; en hoop dat met voortdurende hulp van Z.H. de hindernissen volledig verwijderd mogen worden zodat ik voortdurend open kan zijn voor die Genades waarvan ik nu weet dat ze altijd beschikbaar zijn.

Z.H. Om in staat te zijn voortdurend universele genade te verkrijgen is alles wat men hoeft te doen je deur open te houden, open in de richting van het Absolute. Je deur is in feite geen fysieke deur, maar de deur van de Chitta, dus je Chitta zou open moeten zijn voor het Absolute, en de universele Genade van dit Absolute wordt altijd opgeladen door het universum – dus het is aldoor beschikbaar. Maar zelfs met deze drie hindernissen die ons tot last zijn en ons dwingen te vergeten, hoeven ze ons niet heel erg te beïnvloeden.

Bijvoorbeeld, men ziet dat er op straat gewoonlijk lantaarns zijn die zo'n honderd meter van elkaar af staan, en men ziet dat het licht van lantaarns op deze afstand in een punt samenkomen zodat het duister tussen hen in verdwijnt, en hetzelfde gebeurt in het leven van de mens.

Als de herinnering aan deze universele Genade aldoor levend wordt gehouden, dan werkt het als de verbinding, en dat betekent dat men aldoor in staat zal zijn om de universele Genade te krijgen. Zelfs als het in het individu niet constant is, en hij herinnert zich, en zijn herinnering wordt na een poosje verfrist, dan zal wat er ook in deze tussentijd gedaan is al naar gelang deze hindernissen, weggewassen, schoongemaakt en verbrand worden, zodat men altijd binnen het gebied en de uitwerking van de universele Genade zal zijn. Dus het open houden van je Chitta jegens het Absolute en de herinnering vasthouden dat men de universele Genade ontvangt, is net goed genoeg. Of het nu voor korte tussenpozen of voortdurend gedaan kan worden, zal beslissen hoeveel men van deze universele Genade krijgt. Hier is een taalkundig voorbeeld – het woord voor Genade is Kripa of Daya. Als je het woord omdraait wordt Daya Yada omdat ze van dezelfde klank gemaakt zijn. Dus aan de ene kant is het herinnering wat Yada is en van de andere kant is het de Genade die er is, dus in feite is het een enkele verbinding, maar vanuit het individuele standpunt is het herinnering aan het Absolute, en vanuit het standpunt van het Absolute is het zijn Glorie en Genade die aan het individu gegeven worden. (Kijkt naar de klok die gaat slaan).

R. Ik weet dat Z.H. vele zaken te behandelen heeft, wenst Hij ons morgen een audiëntie te geven? We hebben meer dan genoeg om te overdenken.

Z.H. Verontschuldigt zich dat hij een dag te laat was, en tot de 29^e kunnen we om 10 uur komen maar op de 29^e zou

het misschien op een ander tijdstip kunnen zijn – hij weet het nu nog niet precies, maar we moeten in de gaten houden dat er na de 29^e een verandering in de tijd zou kunnen zijn.

R. Ik geloof dat ik een glimp van de broer van Z.H. zag, en het zou heel fijn zijn als hij hier was want hij geeft me altijd een extra gevoel van veiligheid in deze gevaarlijke wereld.

Z.H. Dat is zoals u weet mijn oudste broer, maar hij kwam later in deze orde, dus behalve dat hij fysiek de oudste is, is hij jonger in deze heilige orde, en Z.H. zelf heeft hem geïnitieerd, dus hij is niet alleen jonger in de Orde, maar hij is de discipel van zijn jongere broer (Z.H.)! Zo zit het, maar Z.H. zal uw groeten overbrengen!

Woensdag 26 oktober

J.R. Tijdens ons vorige bezoek sprak Z.H. over Sattva als een hulp in het leven, op dezelfde manier als zout dat het voedsel dat we eten, verbetert. We hebben wat van de voordelen van extra Sattva bewezen, wat bij gebruik lijkt toe te nemen in plaats van minder te worden, maar toch blijven er situaties waarin we ernaar verlangen, maar niet het vat waarin het zit, kunnen vinden.

Z.H. Zolang als deze schepping de overhand heeft, of we in deze schepping moeten leven, zal de onevenwichtigheid van deze Guna's er altijd zijn, dus ze kunnen niet tot een volledig evenwicht komen, anders zou Schepping ophouden. Dit wijst erop dat we het feit dat alle drie deze Guna's zich in bepaalde situaties zullen blijven opleggen, moeten accepteren - men heeft soms de overvloed aan Sattva ervaren, soms de overvloed aan Rajas en soms de overvloed aan Tamas. De introductie van de Meditatie is er om een soort schil van Satta over ons leven te leggen, zodat we een beetje meer Sattva hebben en we niet opgewonden raken door de andere twee Guna's die er verplicht moeten blijven.

De gebruikelijke situatie is dat er een overvloed aan Sattva kan zijn, dan Rajas met toegevoegde Sattva, en dan Tamas met toegevoegde Sattva, en in deze situaties doet men wat men te doen heeft, en uiteindelijk is het een tamelijk gelukkig resultaat. Wanneer er enkel Rajas is, en men geen enkele Sattva kan vinden, geen spoor van Sattva, of Tamas lijkt het alleen over te nemen dan zal men zien dat er Vikshepa is, en men zal opgewonden worden, of lethargisch worden als Tamas het overgenomen heeft. Maar vanwege onze natuurlijke neiging vinden we een soort evenwicht om de overmaat van deze Gunas die niet behulpzaam zijn, te elimineren, en er zijn goede redenen om aan te nemen dat jullie daar allemaal in slagen om dat te doen, maar dit betekent niet dat er nooit weer een situatie zal zijn waar je bijna overweldigd wordt door Rajas of Tamas, maar deze situatie is een onderdeel van de natuur en we kunnen het niet helpen, omdat de natuur zelf bepaalde andere plannen heeft om door te gaan. Als het gebeurt hoeft je je niet echt zorgen te maken omdat dit heel gauw voorbij zal gaan, en net als het voorbeeld dat gisteren werd gegeven over het duister tussen twee lampen dat geen wettig bestaan heeft, wanneer er situaties zijn waar je de behoefte voelt aan Sattva, of je zoekt naar het vat van Sattva, dan is er geen reden om je spijtig te voelen zelfs als het op dat moment niet beschikbaar is, omdat je de volgende keer tot de gewone natuurlijke Sattva zult komen die je door het systeem van Meditatie in je wezen opgehoopt hebt, en in je samskar – er is voor ons geen reden om spijtig te zijn over situaties waar je het vat met Sattva niet kunt vinden.

In het 14^e hoofdstuk van de Bhagavad Gita dat alles over de drie Gunas beschrijft, wordt over Sattva gezegd dat het het symbool van licht is, Rajas het symbool van activiteit en van Tamas dat het alles tot rust brengt, en dat wat er ook in deze hele schepping gebeurt, deze drie aspecten van energie aldoor en altijd samen moeten opgaan. Je kunt niet de een of de ander uitkiezen, omdat deze drie-vormige natuur niet zal werken als een van hen verwijderd wordt, dus we moeten accepteren dat deze drie er moeten zijn, en ze zijn er voor ons gebruik. Als je enkel in Sattva wilde zijn, dan zouden alle huishoudelijke activiteiten stoppen, want enige Rajas is vereist zelfs om ons eten te koken, en het te eten. Om de School te leiden vereist ook wat Rajas, maar je kunt jezelf niet toestaan om aldoor Rajasisch te zijn, omdat als je aldoor actief bent en je staat jezelf niet toe om met Sattva gelukkig te zijn, dan zal het lichaam heel spoedig

ziek worden en achteruit gaan, en hetzelfde gaat op voor Tamas. Men moet dus deze situatie accepteren, en het gewoon laten gebeuren, en alleen door de Traditie die je volgt, en de Meditatie die je volhoudt, zal er langzamerhand een situatie ontstaan waarin je meer Sattva zult hebben, en het zal heel langzaam en geleidelijk gaan.

Zelfs in de medische en fysiologische situatie wordt ieder menselijk wezen geregeerd door de overheersing van een van de stemmingen. Volgens de Indiase traditie zijn er drie – water, vuur en lucht. De mens die een overvloed aan water heeft is altijd onderhevig aan verkoudheden en hoesten zoals Mr. Jaiswal (aanwezig met een diepe hoest!), en degene die een overvloed aan lucht heeft, zul je zien dat zelfs als hij niet veel eet, hij altijd goedgebouwd en robuust is, en degene die overvloed aan vuur heeft – is, hoewel hij heel slank en dun kan zijn, toch zeer actief en kan steeds doorgaan met zijn werk. Dit alles is heel natuurlijk – het ligt in de natuur van het individu, en zo is ook het samenspel van de drie Gunas hetgeen in de natuur zelf is. Als er situaties zijn waarin men de behoefte aan Sattva heeft, en die is op dat moment niet aanwezig – wanhoop niet, laat het enkel voorbij gaan omdat het niet veel uitwerking op je zal hebben.

J.R. Zou u Zijne Heiligheid heel erg willen bedanken en zeggen dat ik me voel alsof ik een klein kopje heb opgehouden en Hij me een hele beker vol heeft gegeven!

M.A. Z.H. zei aan het einde van ons vorige bezoek dat het natuurlijk is voor de Guru en de discipel om weer bij elkaar te komen, en je bent hier zo blij en dankbaar mee. Steeds als je je in herinnering naar Hem toe keerde, is er hulp geweest en toch verlang je naar de fysieke aanwezigheid daar je voelt dat je schoongemaakt zal worden en beter in staat zal zijn om zijn instructies uit te voeren, en je hoopt op hulp hierbij.

Z.H. Dit fysieke lichaam is het eindproduct, een complete en volledige manifestatie van de Atman, dus Atman kan in het fysieke lichaam in zijn volheid gezien worden – alles is er – het Causale niveau is er, het subtiele niveau is er, en het fysieke niveau is er, dus steeds wanneer men in een situatie komt waar de fysieke aanwezigheid gewaardeerd wordt, dan is alles er, en er is geen reden waarom dit niet zou volgen wanneer de Guru en de discipel samen komen.

Neem het voorbeeld van een boom – tenzij de boom begint te bloeien lijkt niemand naar de boom te kijken. Zodra hij knoppen begint te krijgen dan worden ieders ogen naar de boom getrokken, en ze blijven kijken naar de ontwikkeling van de boom van knoppen tot bloemen, en dan naar vruchten. Zolang het fruit niet rijp is, is iedereen gewoon aan het wachten op de uiteindelijke volheid van de boom hetgeen in het product van de vrucht zal zijn. Alleen wanneer het fruit rijp is, kan men de goedheid van de essentie appreciëren die zich in het fruit toont, en het is hetzelfde met de aanwezigheid van het fysieke lichaam.

De volledige essentie en de smaak van Atman is alleen mogelijk via het fysieke lichaam, dus de aanwezigheid bij en de waardering van de fysieke ontmoeting is zo goed als iets maar zijn kan. Herinnering kan er zijn, maar herinnering volgt alleen als er een eenheid door fysieke ontmoeting plaats heeft gevonden, anders is het niet zo volledig als een eenheid door fysieke ontmoeting. Toen Z.H. naar de afspraak die hij op de 24^e had, moest gaan, waren de figuren van Dr. Roles en zijn gezelschap altijd voor ogen omdat hij een afspraak met hen had op die dag, de 24^e. Niettemin was de volheid van het genoeg pas beschikbaar op de 25^e toen we samen kwamen, dus de discipel en de Guru moeten met een fysieke ontmoeting samen komen, en de overvloed aan Sattva die deze vereniging brengt, appreciëren.

R. In het verleden heeft de Shankaracharya gezegd dat we allemaal samen bevrijding zullen bereiken. De vraag van Lord Allan gisteren komt overeen met mijn eigen gevoel dat we nu geen zorgen hebben. We zouden niet als een loden gewicht aan zijn nek willen hangen om te voorkomen dat hij op een of andere manier bevrijding bereikt, omdat we nu gelukkig en tevreden zijn dat we altijd bij hem zullen zijn wat de fysieke situatie ook mag wezen.

Z.H. Er zijn in de natuur van de traditie van Z.H. bepaalde dingen die van nature gebeuren, en omdat ze deel zijn van het natuurlijke fenomeen van die traditie moet hij deze ook accepteren en er gelukkig mee zijn.

Neem het voorbeeld van Ramana Maharshi, de heilige uit Zuid India. Elke dag was het zo dat zijn discipelen uit alle richtingen zich om hem heen verzamelden en hem dwongen voedsel te eten dat ze voor hem meegebracht hadden – het was zelfs zo dat hij bijna elke dag gedwongen werd. Op een dag besloot hij dat hij graag wilde vasten dus hij verliet de Ashram en ging weg de bergen in. Maar zelfs toen hij daar was, in volledige afzondering van al zijn discipelen, gebeurde het dat een paar discipelen gewoon bij toeval daar aankwamen en hem daar zagen, en ze gingen naar hem toe en toonden hem voedsel en verzochten hem iets te aan te nemen. Hij zei dat hij die dag vastte, en dus geen voedsel zou accepteren, dus deze discipelen zeiden dat als hij niets aannam dat zij ook zouden moeten vasten. Uiteindelijk nam hij met groot genoegen iets aan om te eten zodat zijn discipelen ook iets konden eten. Ramana Maharshi ging terug naar de Ashram en hij speelde nooit meer met enige gedachte om terug te gaan in afzondering. Hij accepteerde dat zolang hij daar als een Guru was, het binnen dringen in zijn privé-leven door zijn discipelen een natuurlijk fenomeen was en dat hij het van harte moest accepteren.

Zodra iemand deze traditie heeft aangenomen is het natuurlijk dat bepaalde dingen zullen gebeuren – de discipelen zullen blijven komen en ‘lastig zijn’ maar in werkelijkheid is dit in het geheel geen last – het is het Absolute dat naar het Absolute komt en dit is de manier waarop men het te accepteren heeft, en dit is de manier hoe men het voelt, dus elk binnendringen of elke belasting op hem is in feite meer gelukzaligheid voor hem, en het is deel van zijn leven om met het grootste genoegen deze baan te vervullen dat er altijd is, hoeveel mensen er ook komen en hem lastig vallen, en hij voelt zich heel gelukkig om van enig nut voor de wereld en voor de discipelen te zijn. Men hoeft in het geheel niet te voelen dat men aan zijn nek hangt – het is deel van de vereniging van het Absolute van discipel naar de leraar en het is de natuurlijke gang, en er moet niets gedaan worden om zoiets te stoppen, aan zoiets natuurlijks dat zijn gang gaat.

R. Ik ben zo blij dat Z.H. dit zo voelt omdat we na de 29^e bang waren dat we hem in verlegenheid zouden brengen maar we zullen zeer gelukkig zijn om te accepteren wat hij dan ook maar wenst.

Z.H. (geen commentaar behalve een begripvolle blik!)

R.A. Kan ik terugkomen op de vraag over de Gunas. Sattva lijkt in sereniteit en kalmte te manifesteren. Onze handelingen kunnen kalm en met sereniteit uitgevoerd worden. We kunnen zelfs spreken van iemand die sereen slaapt. Zouden we daarom ons moeten richten op het door Sattva doordringen van Rajas en Tamas?

Z.H. Dit werd genoemd bij het beantwoorden van de vorige vraag door Mrs. Roles. Steeds wanneer we bepaalde handelingen moeten verrichten, of wat rust moeten hebben, moeten we deelnemen aan Rajas en Tamas of we dat fijn vinden of niet, maar als we iets meer Sattva in Rajas kunnen injecteren zullen al onze handelingen zeker mooier worden, zoals het woord sereniteit gebruikt is, en handelingen kunnen zeer kalm zonder opwinding uitgevoerd worden, en hetzelfde is mogelijk in Tamas – als er genoeg Sattva is dan zal al onze rust met groot genoegen en schoonheid kunnen zijn. Dit is zeker waar, en men zou altijd moeten proberen zoveel mogelijk Sattva te laten doordringen in zijn Rajasische handelingen of Tamasische rust. Er is een Sanskriet gedicht (geciteerd door Z.H.) dat de uitlating is van iemand die alles aan het Absolute geofferd lijkt te hebben.

Hij zegt:

“O mijn Heer mijn gehele wezen is Uzelf,
En Buddhi dat aan mij gegeven is, is uw echtgenote,
De vijf pranas die u mij geschonken heeft, zijn uw dienaren.
Mijn lichaam is de tempel waarin ik u aanbid.

Wat ik ook eet, of draag, of doe is deel van de aanbedding die
ik blijf uitvoeren in de tempel
Zelfs wanneer dit lichaam gaat slapen voel ik dat ik met U in Samadhi ben.
Steeds wanneer ik loop of wat dan ook, voel ik dat ik naar U op pelgrimstocht ga.
Wat ik ook zeg is allemaal ter ere van U.
Dis wat ik ook doe in deze wereld op welke manier dan ook is op U gericht.
In feite is er geen verdeeldheid in dit leven van eenheid met Uzelf.”

Dit is het soort toestand die men in zichzelf moet vinden, en deze toestand is geladen met Sattva. Eenheid is niet iets dat men zich tot doel stelt, maar eenheid is iets dat men ieder moment in elke handeling moet ervaren, zodat wat men ook doet ter ere of aanbedding van het Absolute is. Wanneer die toestand bestaat in iemands geest, in iemands wezen, dan *is* men in voortdurende eenheid met het Absolute.

Donderdag 27 oktober

M.A. Z.H. noemde de korte onderdompeling in de diepe vrede van het Causale niveau, en de lange uitwerking hiervan, en hij zei dat dit de manier was om ons subtiele niveau “aan te passen”. Veel mensen die een aantal jaren gemediteerd hebben zeggen dat ze tamelijk vast zitten en niet genoeg van de diepe vrede kunnen krijgen om door te gaan. Kunnen zij elkaar helpen, of is er enig speciaal advies en soort van toetsen voor de mensen die zovele jaren bij ons zijn geweest?

Z.H. Er is niets speciaals wat aan deze mensen gegeven kan worden omdat het speciale de Meditatie is, en er kan niets ‘speciaals voor de speciale mensen’ zijn anders val je in een oneindige achterwaartse beweging en er komt geen eind aan zoiets. Dus het werk dat we moeten blijven doen met deze mensen is om hen te herinneren aan het doel van het gehele systeem. Er zijn een paar moeilijkheden wanneer mensen niet dieper kunnen gaan in hun niveau, en de meest overheersende is de Vikshepa in deze mensen, die zozeer betrokken zijn bij hun activiteiten dat de uitwerking van activiteit hun geest niet toestaat om diep in hun eigen wezen door te dringen.

Hen zou gevraagd moeten worden om de Mantra een paar keer hardop uit te spreken, en dan zouden ze gevraagd moeten worden om te zorgen dat deze Mantra die uitgesproken is de weg naar hun hart vindt. (Ze zouden dit hardop uitspreken moeten doen met de ogen gesloten). Als ze dit een paar keer doen, zal het voor hen veel gemakkelijker worden om de Mantra te starten en hem zo diep mogelijk te laten gaan, en hetzelfde systeem is van toepassing dat steeds wanneer ze merken dat ze niet bij de Mantra zijn, ze weer opnieuw starten, en ze moeten eenvoudigweg doorgaan deze oefening te doen. Dit moet alleen gedaan worden, niet met andere mensen.

M.A. Dit is heel behulpzaam om er aan herinnerd te worden dat de Meditatie het speciale is, en dat er niets meer speciaal is dan het speciale, zal de juiste houding geven. Ze denken altijd dat er iets is dat andere mensen weten wat zij niet weten.

R. Ik heb veel tijd doorgebracht met het proberen dieper in te gaan op de opmerking van Z.H. bij onze eerste audiëntie tijdens het laatste bezoek – “Dit idee ‘Ik heb niets van mijzelf’ behoort tot het voelende deel van onze natuur; terwijl het tweede idee ‘dan is het gehele universum van mij’ behoort tot het denkende deel.”

Dit lijkt zo vaak een weids nieuw landschap te openen dat ik blijf verlangen om te bewegen naar die tweede stap – de expansie. Het is voor mij een grote aansporing om wat Ahankara op te geven! Zou men dit idee beter kunnen gebruiken?

Z.H. De gehele schepping is de manifestatie van de Aham van het Absolute dus overal heeft Ahankar de overhand, maar de manier om te onderscheiden is die zoals werd gesuggereerd, hetgeen u herhaalde, ‘Niets is van mij’, dan betekent dit uiteindelijk dat alles van jou is. De twee systemen hebben betrekking op dat waaraan eerder gerefereerd werd als Anvaya en Vyatireka.

In voorgaande verslagen werd gezegd dat Anvaya betekende ‘Optellen’ of ‘Integratie’ en Vyatireka betekent ‘Aftrekken’ of ‘Differentiatie’ (zoals in de differentiaal- en integraalrekening). Volledige beschrijving in 1974.

Vyatireka is het systeem waardoor je dingen verwijdert en al het opeisen van dingen opgeeft. Niet dit – of niet van mij. Door dit voortdurend te doen zul je uiteindelijk bemerken dat je met niets achterblijft, en onmiddellijk kan de vraag oprijzen: “Als niets mij toebehoort, aan wie behoort het dan toe?” Het antwoord is dat het behoort aan het Absolute, en op die manier behoort niet alleen alles aan het Absolute, maar jij zelf behoort tot het Absolute, dus men kan alle Ahankara opgeven dat men voor zichzelf of voor dingen heeft. In Anvaya – het zien van dingen, opmerken van dingen en ze dan opeisen als van jezelf of al naar gelang je eigen kennis, dan neemt men deel aan alles wat het Absolute heeft geschapen uit Zijn eigen wezen. Wanneer je het idee bereikt dat alles jou toebehoort dan gebeurt er iets eigenaardigs – als alles jou toebehoorde, zou je niet in staat zijn om een bepaalde claim op een bepaald ding te hebben. Dus zelfs op deze manier zal al het persoonlijke Ahankar tot een eind moeten komen, en dit is de keuze – ofwel alles waarderen dat de Schepping je geeft, of alles laten als behorende tot het Absolute, en niet opeisen.

R. Dus men zou kunnen leven zoals dat prachtige gedicht dat Z.H. gisteren citeerde?

Z.H. Ja – wanneer we zeggen dat niets ons toebehoort, is dit de weg van toewijding omdat alles aan het Absolute geofferd wordt, en na alles geofferd te hebben, behoort niets je toe, en alle Ahankar van het Ego is weg – geofferd. Ook op de andere manier wanneer het Ahankar zo breed uitgespreid is dat het de volledige Samashti omvat, dan verdwijnt het bereik van persoonlijk ego volledig omdat er geen is – daar je niet kunt verbinden met iets in het bijzonder. In beide gevallen is het Ego klein geworden. Een weg is toewijding, en de andere is kennis.

R. Z.H. vervolgde het gesprek dat genoemd werd in mijn eerste vraag met het beschrijven van twee series Wetten – die betrekking hebben op de Vyashti, het individuele (zoals het verhaal van de ongelovige rechter in Varanasi) en de wetten van Samashti. Van de eerste zou ik nu wat meer begrip willen krijgen. Men lijkt soms te springen van ongelof en wanhoop naar een soort blind geloof. Dus het is moeilijk om de wetten te zien – zelfs de wet van oorzaak en gevolg op dit niveau.

Z.H. De situatie waarin men springt van wanhoop en ongelof naar blind geloof komt voort uit een bepaald type dat half vertrouwt op zijn eigen oordeel. Hij gaat te werk volgens wat hij denkt dat juist of onjuist is, en wanneer hij alles heeft geprobeerd wat hij weet en niet in staat is geweest om te slagen in het werk dat hij ondernomen heeft, dan vindt hij geen oplossing en geeft zichzelf over aan het Absolute, aan de wil van het Absolute. Of hij zich werkelijk overgeeft of niet is heel moeilijk te zeggen, maar als men zou kunnen leren om zich volledig over te geven aan het Absolute, zal men zelfs na overgave zijn Buddhi moeten gebruiken. Overgeven betekent niet dat alles voor je gedaan gaat worden – je moet nog steeds het werk doen, en het kan alleen gedaan worden door de Buddhi. De uitwerking van Buddhi is, dat als het gemotiveerd wordt door het ego van het individu dat het enkel begrensde handeling kan uitvoeren. Maar als de Buddhi is overgegeven aan het Absolute, en als Buddhi zijn kracht krijgt door het Absolute dan zal het individu dat zichzelf waarlijk heeft overgegeven, in welke situatie er ook oprijst, merken dat de antwoorden op die vragen, die problemen en die incidenten beschikbaar zijn, hoewel hij er misschien nooit een gedachte aan heeft gewijd. Dit is de manier waarop het werkt.

R. Mijn nachten worden doorgebracht met de wetten van Vyashti die in alles het tegenovergestelde lijken te zijn aan wat de overdag-Buddhi zegt – onvervulde wensen en heimelijke angsten, en dan als ik 's morgens wakker word, en deze gesprekken begin te lezen, lijkt Buddhi aan het werk te gaan om de dingen op te helderen.

R.A. Wat is het dat de Buddhi doet overgeven?

Z.H. Het is het Zelf zelf, en het Zelf heeft geen aanwijzing of informatie nodig over aan wie zich over te geven, omdat hij zich aan zichzelf overgeeft. Dus het kleine Absolute geeft Buddhi over aan het grote Absolute!

R.A. Dus om dat te bereiken moet eerst alle Ahankar verwijderd worden?

Z.H. (*Jaiswal zegt dat dit een nieuw licht op Ahankar zal werpen*). Per slot van rekening – wat is Ahankar? Het is iemands gehechtheid aan iets, en gehechtheid moet beginnen met het Zelf. Of je kunt het Zelf aan het lichaam hechten, of aan de geest, of aan het Zelf zelf. Je kunt doen wat je wilt, maar in elk geval is het deze relatie van het Zelf – of aan iets begrensd, of aan iets groots, of aan het onbegrensd.

Als iemand in diep water duikt en iets belangrijks vindt op de bodem, dan zal hij, als hij het ding wil laten zien of opeisen, ermee boven moeten komen – het aan de oppervlakte brengen, pas dan kan hij er aanspraak op maken dat hij dit gevonden heeft. Zolang als hij onder water is is er geen mogelijkheid om de aanspraak vast te stellen – het is er, maar hij kan er gaan aanspraak op maken.

In feite is wat we hier ook maar hebben - het lichaam, de geest, het universum – allemaal een, maar we kunnen er op een bepaalde manier uit komen en aanspraak maken op iets bepaalds. Als we weten dat het hele ding toebehoort aan hetzelfde diepere niveau, of aan het Absolute, dan vestigen we zelfs als we een aanspraak maken op ons lichaam, niet werkelijk een diepe relatie of verbinding tussen ons Zelf en dingen omdat de aanspraak gemaakt moet worden – deze wereld is er voor handeling en vreugde, maar zonder enige gehechtheid. Dit moet men leren – tenzij dit komt is het zeer moeilijk om welke soort relatie dan ook te vinden en Ahankar lijkt je altijd moeilijkheden te geven. Anders zal Ahankar er zijn, maar zonder enige moeilijkheid voor het individu.

R.A. Ik zou graag meer willen weten over het contact tussen mensen op het niveau van het causale Lichaam. Bijvoorbeeld, soms slaag ik er in als ik geïrriteerd ben door iemands houding of handelingen, om te zien dat dit slechts lasten zijn die hij draagt. Dan wordt mijn irritatie ook als een last herkend. Door mijn last neer te leggen vestig ik een nieuwe en verenigde relatie met die persoon. Kan hiervan gezegd worden dat het een contact is op het niveau van het Causale Lichaam?

Z.H. Gewoonlijk zie je wanneer twee mensen elkaar ontmoeten dat er twee mogelijkheden zijn – of ze ontmoeten elkaar natuurlijk of ze doen net alsof ze elkaar ontmoeten. Wanneer ze doen alsof drukken ze zichzelf (duidelijk?) uit en ze scheppen kunstmatige lichamen en kunstmatige vormen al naar gelang ze denken dat ze zijn, of al naar gelang ze denken dat de ander is. Dit schept onmiddellijk hele harde lichamen gemaakt van ego's, en communicatie gaat plaats vinden tussen deze twee mensen vanuit die kunstmatige basis. Als de rede hen toevallig bezoekt, zullen ze hun kunstmatige lichamen gaan afschudden en zullen ze weer samen komen in hun natuurlijke staat. Dit volgt ook bepaalde stadia – ze kunnen natuurlijk worden in hun lichaam, maar ze hoeven niet natuurlijk in hun geest te worden. Na enige tijd is het mogelijk dat ze lichamelijk natuurlijk zijn en geestelijk natuurlijk zijn, en in de loop van de tijd kunnen ze ook emotioneel natuurlijk zijn. Als die staat komt, en ze gebruiken alles wat ze hebben – hun emoties, hun geest en hun lichamen als instrument, en het Zelf het Zelf laten ontmoeten – dan is de ontmoeting op het Causale niveau.

R.A. Zou iemand van School moeten proberen andere mensen op het Causale niveau te ontmoeten?

Z.H. In het belang van de gewone mens moet de mens van School zich op een bepaalde manier gedragen met deze gewone mens. De mens van School is een gedisciplineerd iemand – zekere disciplines heeft hij doorgemaakt en hij is geladen met bepaalde krachten die werken al naar gelang van het niveau waarop hij zich bevindt, of het niveau van zijn bewustzijn. Hem kan niet echt gevraagd worden om een relatie in de natuurlijke staat, hetgeen betekent de Causale staat, te vestigen. Als hij dat probeert te doen, is het mogelijk dat de reacties die zullen volgen in drie soorten uiteenvallen – of de mens zal denken dat je het Absolute bent en dat zal een gevaarlijke staat zijn – of hij zal voelen dat er in het geheel geen noodzaak is voor al deze disciplines en zich volledig van je afkeren, of hij kan een soort Ahankar over zichzelf ontwikkelen

dat niet waar hoeft te zijn omdat hij geen discipline heeft aangenomen. Teneinde deze drie situaties die kunnen oprijzen, te vermijden, is het essentieel voor de mens van School om de gewone mens te ontmoeten op de manier waarop de gewone mens hem kan begrijpen, of hij kan de schok aan en er niet omver door worden geworpen. Dus je kunt je relatie met hem alleen vestigen op een hiërarchische manier en langzaam verder gaan, en als de mens opstijgt dan kan de verbinding gevestigd worden op een dieper niveau, en gaan naar het causale niveau.

Neem het voorbeeld van man en vrouw die soms enige wrijving hebben en misschien een tijdje niet eens met elkaar praten – zelfs dan, omdat ze man en vrouw zijn, hebben ze de relatie op het Causale niveau al gevestigd, en de relatie op dat niveau is in het geheel nooit gespannen. Die blijft altijd ongeschonden, en na een paar uur of zo neemt al die spanning die opgeblazen was, af en ze ontmoeten elkaar opnieuw op het zelfde Causale niveau.

Het vestigen van deze relatie op het Causale niveau is alleen mogelijk voor hen die op gelijke voet staan, dus de mens van School kan een relatie vestigen met de mens van School op het Causale niveau maar niet met de gewone mens. Geef hem tijd en discipline zodat hij op het gelijke niveau gebracht kan worden – en dan kun je een relatie hebben op het causale niveau.

R. Dat is ons probleem geweest met onze bepaalde westerse opzet – deze kwestie van het scheppen van kunstmatige begrenzingen vanwege de School – zoals hiërarchie – nieuw iemand, oud iemand. Gewoonlijk werden we gecorrigeerd, omdat onze tutor placht te zeggen – nieuw iemand met een voet in het graf, oud iemand heeft beide voeten in het graf!

Z.H. De begrenzingen of de conflicten die tussen man en vrouw komen, worden aan het Oosterse front minder gezien, hoewel ze onder de zeer armen en de zeer rijken in India wel gezien worden, maar gelukkig is het grootste gedeelte van het Indiase leven nog veilig voor zover het dit betreft, het werkt nog goed en de eenheid op het natuurlijke of het causale niveau bestaat nog.

Op een schip was een man in zeer ruw weer op het dek de Bhagavad Gita aan het lezen, en het schip rolde hevig heen en weer en iedereen was bang. In paniek kwam zijn vrouw langs en vroeg hem waarom hij niet iets deed om hun leven te redden. Hij zei dat hij niet bang was, omdat hij onder de invloed was van de geschriften die hij aan het lezen was, dus zei ze dat het schip bijna zonk en hij moest iets doen. Dus hij pakte een mes en hield dat bij de keel van zijn vrouw! Lachend zei de vrouw dat dit geen tijd was voor een grapje! maar hij vroeg haar of ze niet bang met zo'n scherp mes tegen haar keel? Ze zei, hoe kon ze bang zijn als ze wist dat het mes in de hand van haar echtgenoot lag, en dat gaat mijn keel niet doorsnijden wat er ook gebeurt. Als het in iemand anders zijn hand was geweest dan zou het een andere kwestie zijn. De echtgenoot zei dat het schip van zijn leven ook in de handen van God was, en hij hoefde ook niet bang te zijn. Terwijl dit toneelstuk aan de gang was, zonk het schip niet.

Het belangrijke punt is dat de relatie tussen man en vrouw op het Causale niveau is, en omdat het op het Causale niveau is, zal wat er ook gebeurt op het gewone niveau van het leven geen enkel effect op deze relatie hebben, en mensen blijven door gaan zonder al te veel moeilijkheden, en Z.H. is er zeker van dat hetzelfde mogelijk is aan onze kant in Londen.

R. Behalve messen! is de voornaamste angst van man en vrouw of je in het volgend leven weg zal vliegen op een vliëgend tapijt en de ander achter zal laten!

Z.H. Men zou zich niet druk moeten maken over de vraag of men naar de hemel of de hel gaat omdat in beide gevallen er een terugreis zal zijn!